

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 19/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 859

“NGƯỜI CHÂN THẬT GIÁC NGỘ

NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG KẾT OÁN THÙ VỚI NGƯỜI KHÁC”

“Người chân thật giác ngộ nhất định sẽ không kết oán thù với người khác”, tên đề tài cũng làm chúng ta phải suy ngẫm. Người thế gian rất tùy tiện kết oán thù với người khác vì *“danh vọng lợi dưỡng”,* vì *“tự tư tự lợi”,* vì *“tham sân si mạn”*. Chúng ta quán chiếu lại trong cuộc sống thường ngày của chúng ta sẽ thấy con bạc đãi Cha, học trò phản nghịch với Thầy, bạn bè phản nghịch với nhau, người ta vì tư lợi mà sẵn sàng kết oán thù với người cho dù đó là người có ân với mình. Chúng ta sẵn sàng kết oán thù với người mà cả đời chúng ta phải mang ơn đội đứ, vậy thì làm sao mà chúng ta không gặp oán thù! Những oán thù đó không phải là do người mà chúng ta đã kết oán thù tạo ra mà do chính cái nhân chúng ta đã tạo trong nhiều đời nhiều kiếp, hiện tại chúng ta tạo *“duyên”* tiếp nối với *“nhân”* quá khứ để hình thành *“quả”* ở hiện tại.

Hòa Thượng nói: *“Người chân chính giác ngộ nhất định sẽ không kết oán thù với người. Người giác ngộ giả hoặc người không có giác ngộ mới đi kết oán thù với người”*. Đừng tưởng chúng ta làm việc tốt mà không bị thế gian ganh ghét, chính bản thân chúng ta khi nhìn thấy người khác làm việc tốt chúng ta cũng ganh ghét. Người xưa hay tìm một nơi tịnh tĩnh để ẩn mình. Những người có công phu tu hành mà còn muốn tìm nơi tịnh tĩnh để ẩn mình hướng chi chúng ta là người không có công phu! Những việc đó càng làm chúng ta mất đi tâm thanh tịnh, thế gian gọi là *“yếu còn ra gió”*. Trong Phật pháp, nếu chúng ta chưa có công phu, công phu chưa tới thì khi gặp *“tài, sắc, danh, thực, thù”*, chúng ta đều bị dính mắc tất cả, không thiếu thứ gì, giống như Hòa Thượng nói, gặp danh dính danh, gặp lợi dính lợi, gặp ăn dính ăn, gặp ngủ dính ngủ.

Trong *“Kinh Hoa Nghiêm Sớ Sao”* khai thị rất hay: *“Người học Phật bố thí pháp đúng nhất chính là dĩ thân tác tác”*. Chính mình phải làm gương, chính mình y giáo phụng hành, y theo lời giáo huấn của Phật. Chúng ta tận tâm tận lực với chúng sanh nhưng phải xem mình đang tận tâm tận lực vì chúng sanh hay vì bản ngã của chính mình. Nhiều năm về trước tôi cũng đã nói: *“Sau này ai mời tôi đi nước ngoài thì tôi không đi nữa!”*. Tôi thấy việc này khiến mình bao chao, xao động, mình không chuyển được người ta mà còn bị người ta chuyển mình. Nếu mình vẫn cưỡng cầu đi ra nước ngoài thì đó là vì danh vì lợi.

Có một điều rất cảm động! Khi Hòa Thượng Tịnh Không sắp vãng sanh, các đồng tu nhắc nhau phải y giáo phụng hành, phải cố gắng tu hành thì Hòa Thượng sẽ ở lại, đã mấy lần như vậy. Chúng ta không phải van xin Ngài ở lại, không cầu Phật để Ngài ở lại mà chúng ta phấn tỉnh xem sự tu học, sự cầu học của mình có nâng cao không, có tha thiết không. Đó là cách chúng ta **“thỉnh Phật trụ thế”**, **“thỉnh chuyển pháp luân”**!

Khi tôi nghe nói đến việc những nơi nào đó đang xây trường to hoặc đang mua trường mới, tôi không động tâm. Nhưng nơi nào có một vài người nói **“lâu rồi không được trực tiếp nghe Thầy nói chuyện, chúng con rất muốn nghe Thầy nói chuyện!”** thì tôi động tâm. Đó chính là tâm cần cầu Phật pháp, tâm cần cầu đối với chúng sanh.

Người học Phật phải làm ra tấm gương chuẩn mực của người tu hành để người chưa tu hành hoặc người mới tu hành nhìn vào thì nhận được sự khai thị, sự động viên một cách hết sức thiết thực. Như vậy người học Phật chúng ta mới làm đúng với tư cách, vai trò của mình. Chúng ta thấy sự giáo huấn của Phật rất đơn giản, không phức tạp, không khó khăn như mọi người nói. Trong Kinh Phật nói người tu hành phải **“đĩ thân tác tắc”**, y giáo phụng hành, phải chính mình làm gương, làm tấm gương cho tất cả chúng sanh noi theo. Đây chính là mục đích của tu hành. **“Tự hành”** là chính mình làm gương, chính mình hoàn thiện chính mình. Chúng ta **“y giáo phụng hành”**, làm ra tấm gương cho tất cả chúng sanh học tập, đây chính là **“hóa tha”**. **“Tự hành hóa tha”** đầy đủ viên mãn thì là Bồ Tát, là Phật.

Hàng ngày chúng ta làm nhiều việc dư thừa, nhiều vọng tưởng, rồi chấp trước, phiền não. Những thứ này lôi kéo chúng ta đi xềnh xệch, thậm chí làm chúng ta rời hẳn đi bản chất của người tu hành. Phát tâm Bồ Đề chính là phát tâm của Phật. Tâm của Phật là tâm **“vô cầu, vô ngã”**. Độ chúng sanh thì phải dùng tâm của Phật để độ, vậy thì chúng ta phải dùng tâm **“vô cầu, vô ngã”** để độ chúng sanh. Nếu chúng ta làm như vậy thì chúng ta đã làm ra tấm gương cho chúng sanh và người chưa học Phật.

Hòa Thượng nói một câu đơn giản chỉ có bốn chữ là **“nghe lời, thật làm”**. Trên thì nghe lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, kể đến thì nghe lời các bậc Tổ Sư Đại Đức, các bậc Thánh Hiền Nhân, kể đến là nghe lời Lão sư, nghe lời Cha Mẹ và rất nhiều người xung quanh. Chúng ta nghe lời thì phải thực hành, làm theo, đó chính là tu hành. Có người khoe họ gõ mõ nhiều đến mức bốn cái mõ mòn khuyết xuống rồi vỡ. Họ tưởng họ ngày ngày có nhiều công đức lắm. Họ gõ mõ nhiều nhưng chúng sanh không được lợi ích gì cả. Phiền não của họ vẫn lớn, **“tự tư tự lợi”** vẫn ngập tràn, **“danh vọng lợi dưỡng”** khi có cơ hội thì cũng không thiếu.

Chúng ta chỉ cần nhớ kỹ bốn chữ **“nghe lời, thật làm”**! Đừng nhớ nhiều thứ quá, nhớ nhiều thứ quá sẽ thành vọng tưởng. Trước tiên chúng ta phải nghe lời, làm phải dựa trên sự nghe lời, nghe lời thì phải thật làm chứ đừng nghe lời xong rồi để đó. Nhiều người học Phật nhưng ở trong đạo giải thoát mà

không giải thoát, ở trong đạo an vui mà không hề an vui, mặt họ lúc nào cũng nhăn nhó, cau có như hù dọa người khác.

Chúng ta xưng tôn Phật là “**đấng nghiêm từ**”. Ngài vừa nghiêm vừa từ bi nên được xưng là “**đấng nghiêm từ**”. Ngài yêu cầu nhưng trong sự yêu cầu đó là từ bi. Chúng sanh ngỗ nghịch, ngang tàng, làm những việc xấu ác nhất để hại Phật “*lên bờ xuống ruộng*” nhưng Ngài không bao giờ ghét bỏ chúng sanh, không bao giờ quên chúng sanh.

Có câu chuyện kể về vị Tiên Nhân Nhục và Vua Ca Lợi, khi nhà Vua và các cung tần mỹ nữ của mình vào rừng đi săn thì gặp Tiên Nhân Nhục. Khi thấy các cung tần của mình say sưa nghe Tiên Nhân Nhục giảng pháp thì Vua Ca Lợi nảy sinh tâm đố kỵ. Vua hỏi Tiên Nhân Nhục: “*Ông tu gì mà làm cho các cung tần, mỹ nữ của ta phải chăm chú lắng nghe?*”. Tiên Nhân Nhục nói: “*Tôi tu nhân nhục*”. Vua Ca Lợi nói: “*Vậy thì ta sẽ thử xem người tu nhân nhục như thế nào*”. Vua dùng dao lóc hết thịt trên người của vị Tiên nhân để xem vị Tiên nhân đó có chịu được không. Sau cùng, vị tiên nhân rất từ bi nói với Vua: “*Khi ta thành Phật, người ta độ đầu tiên chính là ông!*”. Chính Vua Ca Lợi đã thành tựu pháp nhân nhục cho vị Tiên nhân đó. Vua đối xử tàn ác như vậy để xem độ nhân nhục của vị Tiên nhân, nhưng vị Tiên nhân vẫn vượt qua được, không sinh tâm oán hận. Vị Tiên nhân thành tựu được là nhờ Ca Lợi Vương. “*Ca Lợi Vương*” dịch nghĩa là bạo chúa. Tiên nhân đã vượt qua được nên đã thành tựu, Ngài chính là tiền thân của Thích Ca Mâu Ni Phật. Chúng ta thấy đó là tâm từ bi của Phật.

Người thế gian khi thành công thì tìm ngay người đã làm họ “*lên bờ xuống ruộng*” để làm cho người đó còn phải “*lên bờ xuống ruộng*” gấp ba - bốn lần. Đó là tâm báo thù. Chúng ta dùng tâm này với chúng sanh thì chúng sanh còn dùng tâm báo thù nặng hơn chúng ta. Cho nên chúng ta không cần nhớ nhiều, chỉ cần nhớ bốn chữ “**nghe lời, thật làm**” và hàng ngày xem tâm mình đã thật chưa.

Tổ Ấn Quang nói: “**Kiệt thành tự khả chuyển phàm tâm**”. Khi tâm đã đạt đến mức kiệt thành tốt bậc thì nó sẽ xoay chuyển được tâm phàm. Tâm phàm không chỉ là tâm phàm của chính mình mà còn là tâm phàm của tất cả mọi người xung quanh. Đó chính là “**cảnh tùy tâm chuyển**”, “**y báo tùy theo chánh báo chuyển**”. “*Y báo*” là tâm ta, “*chánh báo*” là hoàn cảnh xung quanh.

Phật Bồ Tát cũng có những việc không làm được. Phật cũng “**tam năng, tam bất năng**”, trong đó có một việc Phật không làm được, đó là đối với những chúng sanh không có duyên thì Phật không thể độ được. Chúng ta không có duyên với chúng sanh thì chúng ta đừng cưỡng cầu. Chúng ta không thể độ được tất cả mọi người.

Một lần, Đức Thế Tôn nói về người không có duyên với Phật. Đức Phật muốn cho các vị Tỳ kheo nhìn thấy điều này. Đức Phật quán chiếu thấy một người không có duyên với Phật, Ngài bèn đến trước mặt người đó nhưng người đó quay mặt đi chỗ khác không nhìn Phật. Đức Phật dùng thần lực để ông ấy dù quay mặt đến hướng nào cũng nhìn thấy Phật thì người đó liền nằm xuống giãy nảy gào khóc: “*Tôi*

không muốn nhìn thấy ông mà tại sao ông ép tôi đến thế?”. Đức Phật là “**phước trí nhị nghiêm**”, cả phước đức và trí tuệ đều viên mãn. Vậy mà vẫn có chúng sanh từ chối Ngài, vẫn có chúng sanh hãm hại Ngài.

Hòa Thượng nói: “**Trên Kinh Phật nói một câu chuyện về hai vị Tỳ kheo giảng Kinh nói pháp, hoằng pháp lợi sinh. Các vị khác đổ kỹ nên đến phá hoại, hủy báng, nói những lời thị phi sinh sự, phá hoại đạo tràng hoằng pháp đó. Hai vị Tỳ kheo ấy chân thật là người giác ngộ nên không báo thù, cũng không oán hận. Họ chỉ tránh mặt, tìm chốn tịnh tĩnh để tịnh tu. Nơi nào có duyên thì họ đi đến nơi đó, nơi nào không có duyên thì họ tránh mặt. Những người phá hoại đạo tràng, phá duyên của chúng sanh khiến chúng sanh bị mất cơ duyên nghe pháp thì sẽ phải gánh chịu trách nhiệm nhân quả vô cùng to lớn. Những người tạo ra nhân phá hoại này tội còn nặng hơn tội giết người. Phật pháp nói, tất cả chúng sanh có hai thân mạng, một là mạng sống, một là huệ mạng. Tội đoạn thân mạng của người tuy rất nặng nhưng không nặng bằng đoạn huệ mạng vì thân mạng sau 49 ngày mất nếu đủ duyên thì họ lại tái sanh, Nếu ta đoạn pháp thân huệ mạng của người thì cho dù đời sau họ có thể trở lại được thân người nhưng chưa chắc có cơ duyên gặp được Phật pháp để được nghe Pháp**”.

Khi chúng ta đoạn đi huệ mạng của chúng sanh thì họ sẽ vô cùng đau khổ. Nhưng mỗi chúng ta ngày ngày đều đang làm việc này mà không biết. Chúng ta là người tu hành nhưng không làm ra biểu pháp tốt, không làm ra tấm gương cho chúng sanh, khiến chúng sanh mất đi niềm tin. Chúng sanh mất niềm tin với Phật, mất niềm tin với Thánh Hiền thì chính là mất đi pháp thân huệ mạng. Nếu hàng ngày chúng ta làm cho chúng sanh tăng tấn niềm tin với Phật, với Thánh Hiền thì phước báu của chúng ta vô cùng to lớn.

Trước đây tôi từng nói: “**Người vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì phước báu phải bằng Phật A Di Đà**”. Mọi người có lẽ hơi lơ mờ, không tin lắm, vừa nghe vừa sợ: “**Làm sao mà mình có phước báu bằng Phật A Di Đà?**”. Chỉ cần chúng ta toàn tâm toàn ý vì chúng sanh lo nghĩ thì đây là tâm Phật. Tâm Phật thì phước báu bằng Phật. Phước không bằng Phật thì không thể về thế giới Phật để làm Phật.

Vì sao học trò của Ngài Lý Bình Nam có hơn 300,000 người nhưng chỉ có hơn 30 người thành tựu? Thời kỳ của Sơ Tổ Huệ Viễn - vị Tổ đầu tiên của Tịnh Độ, đạo tràng có 49 người nhưng cũng chỉ một số người thành tựu chứ không phải tất cả đạo tràng đều thành tựu. Thời kỳ của Ngài cách chúng ta mấy ngàn năm nhưng cũng chỉ một số người thành tựu chứ không phải tất cả mọi người trong đạo tràng đều thành tựu. Tôi nói điều này không phải là tôi nói mọi người mà tôi nói với chính tôi. Chúng ta đừng mông lung, chỉ cần “**nghe lời, thật làm**”. Phật Bồ Tát dạy điều gì, Hòa Thượng Tịnh Không dạy điều gì thì chúng ta làm điều đó. Hòa Thượng dạy nhiều câu rất dễ hiểu. Ngài nói: “**Việc tốt cần làm nên làm không công không đức**”, “**cả đời tôi là một mạng chân thành**”. Ngài không lừa Thầy phản bạn. Có những người tối ngày đi lừa Thầy phản bạn mà nhận mình là người chân thành. Trước mặt thì họ nói “**đội ơn, đội đức**” nhưng đó toàn là những lời giả dối.

Hòa Thượng nói: **“Đoạn pháp thân huệ mạng của người thì tội rất nặng. Trong tất cả các Kinh Phật đã nói rất nhiều, hiện tại rất nhiều người không đọc Kinh, không nghe pháp cho nên đến quỷ thần cũng nói: “Hiện tại chúng sanh to gan dám làm càn, làm quấy, dám tạo nghiệp ác mà ngay đến quỷ thần còn không dám!”** Khi dựa thân, quỷ thần nói rằng họ cũng không dám làm càn làm quấy nhưng người thế gian thì dám. Những lời quỷ thần nói đúng thì chúng ta lấy làm tham khảo, nhắc nhau.

Hòa Thượng nói: **“Con người tùy tiện kết oán thù với tất cả chúng sanh. Họ vẫn muốn chướng ngại người, đổ kị người. Trên thực tế, sự ảnh hưởng của việc này quá rộng, quá sâu, không chỉ ảnh hưởng đến một người. Người xưa hiểu được đạo lý này nên cho dù muốn báo thù, ví dụ báo thù tội giết Cha nhưng khi nhìn thấy người đó đang chân thật vì xã hội, vì đại chúng phục vụ thì họ không thể báo thù vì nếu mình giết người đó thì đại chúng không có người phục vụ. Vậy thì tội này họ phải gánh vác nhưng gánh không nổi!”** Người đó đang làm lợi ích cho chúng sanh, cho xã hội mà chúng ta vô cớ tìm cách chướng ngại, phá hoại thì tội này chúng ta gánh vác không nổi!

Từ lâu tôi đã rất cẩn thận. Cho dù họ trực tiếp công kích tôi nhưng tôi cũng không nói lời công kích họ vì dù sao họ cũng đang làm lợi ích một phương, chúng sanh một phương đó được nhờ. Người khác sẵn sàng công kích để **“hủy người, tán mình”**, có nghĩa là hủy hoại người khác để tự tán thán mình.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không những không báo thù mà còn phải thành tựu việc tốt cho người”**. Có người muốn báo thù cho Cha, phải mất chục năm mới tìm thấy kẻ thù nhưng khi thấy kẻ thù của mình đang làm quan mang lại lợi ích cho bá tánh thì người đó không những không báo thù mà còn giúp vị quan thành tựu. Người xưa hiểu đạo lý, gác thù Cha để lo cho nhân dân.

Chúng ta tuy không có thù nhưng vì tâm đố kỵ, thấy người khác hơn mình thì chúng ta không ưa, tìm cách chướng ngại, tìm cách cản trở. Những bài học này là liều thuốc Hòa Thượng trị bệnh cho chúng ta. Thật ra mỗi chúng ta đều có bệnh này. Thấy người khác hơn mình thì mình có vui không? Trong một trường học, trong một cơ quan, thấy người ta giỏi hơn mình là mình khó chịu. Có thể nói chúng sanh có bản năng đố kỵ. Phật Bồ Tát có bản năng tùy hỷ, các Ngài luôn luôn tùy hỷ. Chúng sanh luôn luôn là đố kỵ. Khi đố kỵ thì chúng ta vô tình đã kết oán thù với chúng sanh, đã kết oán thù thì nhất định sẽ gặp oán thù.

Tôi hết sức cảm động khi Hòa Thượng nói: **“Người ta giành thì mình nhường, người ta giành nữa thì mình nhường nữa, người ta lại giành thì mình lại nhường, người ta giành nữa thì mình lại tiếp tục nhường!”** Trong cuộc đời, Hòa Thượng đã bôn ba khắp nơi, đến đâu Ngài cũng nhường. Nhiều nơi được sửa chữa, tu bổ, xây dựng kang trang, hễ học trò có ý giành nơi đó, dù chưa mở miệng thì Ngài đã đi. Ngài đã rời đi 5 - 6 lần như vậy. Thư viện Hoa Tạng được xây dựng kang trang, to lớn. Sau khi bà Hàn mất thì con trai của bà là Cao Quý Dân đã lấy lại tòa nhà, đuổi mọi người đi hết. Đến Cư Sĩ Lâm, Hòa Thượng giảng Kinh, Phật tử bốn phương về xây dựng kang trang. Người ta vừa có ý giành lại Cư Sĩ

Lâm thì Ngài lại rời đi. Hòa Thượng đến giảng pháp ở Úc Châu, người ta xây dựng nơi đó kang trang, khi họ có ý thì Ngài lại rời đi. Ngài ở Mỹ mấy chục năm, khi đạo tràng kang trang rời thì Ngài cũng rời đi. Trong các đĩa tôi dịch, Ngài không nói về việc đó mà chỉ nói rằng: **“Lần này rời chỗ, tất cả Kinh sách quý đều mất hết, không còn gì cả!”**. Ngài đã chứng minh lời của Ngài: **“Người ta giành thì mình nhường”**. Thế gian nói **“quá tam ba bận”**, không nên quá ba lần nhưng Ngài đã tứ, ngũ, lục, thất, đã nhường rất nhiều lần. Hòa Thượng nói: **“Chẳng phải cả cuộc đời của mình để nhường hay sao! Mình phát tâm tu hành là phát tâm nhường rồi!”**. Câu nói đơn giản dễ hiểu nhưng khó làm vì bản chất của chúng sanh là đố kỵ, không nhường được!

Hòa Thượng nói: **“Người thế gian đợi đến khi kẻ thù bị ‘hạ đài’, nghĩa là không còn làm lợi ích chúng sanh nữa thì mới đến trả thù. Nếu kẻ thù của họ vẫn đang làm việc lợi ích chúng sanh thì họ phải giúp đỡ, thành tựu cho người đó. Người thế gian còn nghĩa khí như vậy! Nhưng nhiều người chúng ta học Phật đã nhiều năm mà trong lòng vẫn còn đố kỵ, vậy thì chúng ta làm người khác mất đi tín tâm, mất đi pháp thân huệ mạng. Cho dù đời sau họ trở lại làm người nhưng họ sẽ không muốn nghe Phật pháp. Bạn thử nghĩ xem, tội này nặng bao lớn?”**.

Hòa Thượng nói: **“Người chân thật giác ngộ thì cho dù bị người hãm hại nhất định cũng sẽ không kết oán thù với người. Thánh Hiền dạy chúng ta ‘lấy đức để báo oán’, lấy đức để báo oán. Nếu ta lấy oán báo oán thì oán sẽ vĩnh viễn chất chồng, nối tiếp không có ngày kết thúc. Chúng ta đem những việc oán thù, những việc không vui thấy đều hóa giải thì về sau đời đời kiếp kiếp sẽ hòa thuận, kính yêu, hợp tác với nhau, đôi bên sẽ là bạn tốt. Nếu chúng ta báo thù thì oan oan tương báo, không có ngày kết thúc. Hà tất phải như vậy!”**.

Ý Ngài là chúng ta làm cho oán kết chất chồng mãi không bao giờ hết, tại sao chúng ta phải làm việc đại khờ như vậy! Chúng ta hãy **“lấy đức báo oán”**, dành tặng cho họ mọi sự tốt đẹp, mọi sự thuận tiện. Đại gì mà ghi nhớ oán hận để phải mệt nhọc như vậy, không những đời này mệt nhọc mà nhiều đời sau mệt nhọc! Hà tất phải làm việc đại khờ như vậy!

Thế gian có câu: **“Quẳng gánh lo đi mà vui sống!”**. Những năm gần đây, nhờ được học nên tâm tôi hoàn toàn khác. Cho dù người khác hại tôi **“lên bờ xuống ruộng”**, hại đến te tua nhưng tôi không có tâm oán thù khiến cho oán thù từ từ voi bót. Hòa Thượng nói: **“Phật Bồ Tát vô địch nhân”**, Phật Bồ Tát không có kẻ thù. Nếu chúng ta không muốn có kẻ thù thì chúng ta hãy xem tất cả mọi người là ân nhân của chúng ta. Họ làm cho chúng ta khổ thì chúng ta nghĩ: **“Nhờ họ làm cho mình khổ mà mình trưởng thành hơn. Nếu không có trận khổ đó thì bây giờ mình khó mà vượt qua được khó khăn này! Mình đã vượt qua được rồi thì mình nhận được bài học trải nghiệm, mình vững trãi hơn, mạnh mẽ hơn, vậy thì họ là ân nhân của mình. Bệnh khổ cũng vậy, nếu mình không có bệnh khổ thì mình sẽ không có thời gian quan sát bản thân”**.

Hòa Thượng nói: “*Xin hãy sống trong thế giới biết ơn!*”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!